

[Erling Dinesen.]

på alle de spørgsmål, vi i 21 mands udvalget og mange andre steder har stillet til statsministeren og mange andre ministre om regeringens hensigter vedrørende dens planlagte indkomst- og lønpolitik. Hvorfor SF i øvrigt antyder, at regeringens politik er planlagt, forstår jeg ikke rigtigt; det harmonerer heller ikke særlig godt med hr. Aksel Larsens udtalelser.

Nu har vi fået et svar fra statsministeren, men i den redegørelse, vi har fået, var der jo intet som helst nyt. Heller ikke noget svar på de mange spørgsmål, som hele situationen kræver et svar på. Det skyldes formentlig, som det har været antydnet, at regeringen ikke selv er klar over, hvad den skal stille op, efter at den har bragt sig selv i en meget besynderlig situation. Det er i realiteten det, der er tilfældet. Regeringen har i alle tilfælde efter min opfattelse skabt sig selv og mange andre en masse problemer, en masse problemer, som den ved fornøden kløgt og omtanke kunne have undgået.

Men den har også, synes jeg, gennem sin uovervejede handlemåde skabt en situation, der kan få alvorlige konsekvenser for den fremtidige økonomiske udvikling her i landet, uheldige konsekvenser for produktionen og uheldige konsekvenser for eksporten. Jeg tror selv, at en af årsagerne til regeringens vanskeligheder er den slagordspolitik, som især statsministeren åbenbart mener gør indtryk på befolkningen — det er også muligt, at det er tilfældet. Vi hørte slagordet om et systemskifte i den økonomiske politik, hvad så det skulle indeholde, og nu er begrebet indkomstpolitik åbenbart blevet den retningsplan, som regeringen klamrer sig til, simpelt hen fordi dens økonomiske politik er slået fejl — det er efterhånden alle i dette land klar over.

Det er også klart for de fleste, at regeringen ikke selv ved ret meget om, hvad dens indkomstpolitik i sin helhed skal gå ud på, og jeg må sige, at det, vi har hørt indtil nu inklusive statsministerens redegørelse i dag, virker så temmelig løst og så temmelig

usammenhængende. Det, vi imidlertid har fået ud af det, er, at regeringen fastholder, at der skal føres indkomstpøolitik. Det har den forpligtet sig til gennem regeringspartiernes vedtagelse af dagsordenen herom den 15. maj i år, og denne indkomstpøolitik, som med de seneste udspil i særlig grad vil ramme lønmodtagerne, skal gennemføres, hvad enten de kan lide det eller ej, og uanset om det gavner landet eller ej. Derfor har jeg den fornemmelse, at det formentlig på ny er regeringens prestige, det drejer sig om; så er det åbenbart underordnet, hvilke ulykker man risikerer at vælte ind over landet i form af uro på arbejdspladserne med deraf følgende samarbejdsproblemer og vanskeligheder for erhvervslivet.

Man kunne næsten fristes til at spørge: Bliver denne regering da aldrig klogere? Har denne regering slet ingen fornemmelse af, hvad man kan, og hvad man ikke kan, eller hvordan man bør gøre det, man vil? Jeg må indrømme for mig selv, at der er ikke så forfærdelig meget, der tyder på det.

Hertil kommer, og det synes jeg skal med ind i billedet, at både regering og regeringspartier for længst selv stærkt har bidraget til at kompromittere begrebet indkomstpøolitik. Alle i denne sal ved, at regeringen kom til magten ved at feje en socialt afbalanceret indkomstpøolitik af bordet i december 1967. Alle ved, at den forsøgte igen i 1968 med et oplæg til en indkomstpøolitik, som samtlige lønmodtagere og organisationer — og ikke bare LO, som det er sagt — tog klart afstand fra, fordi de fandt den socialt ufor-svarlig. Til trods herfor forsøger regeringen igen i år. Nu skulle pludselig tre dyrtidsportioner forsvinde ud i den blå luft. Resultatet af dette sidste udspil kender vi alle sammen: regeringen fik på ny en meget kold skulder fra samtlige lønmodtagerorganisationer her i landet. Jeg kunne have lyst til at spørge: tror man virkelig, det ville være sket, såfremt regeringen havde ret i sin påstand om, at denne destruktio-n af de tre dyrtidsportioner virkelig ville være til gavn for lønmodtagerne her i landet? Tror man, organisatio-